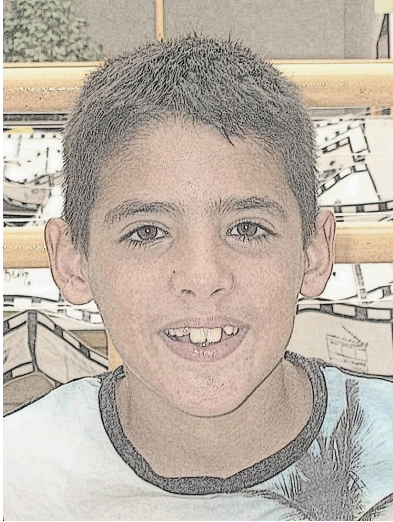

El dofí que jugava a la pilota.

Hi havia una vegada un dofí que es deia Edu, era gran, fort, i blau.

El dofí anava amb la seva família a caçar peixos perquè feia dies que no menjava.

Quan passava pels bancs de peixos gaudia molt, però un bon dia va saltar i va veure un objecte rodó. Va nedar, nedar, nedar, fins que va arribar. El dofí estava confós. Mai havia vist un objecte així. La va tocar, li va agradar, però hi havia un problema, un tauró voltava perillosament.

El tauró tenia molt mala baba i era molt ambiciós, així que deia:

- Deixa aquesta pilota que no es teva, és meva, no te la pots quedar.

Així que la família el va perdre de vista, però quan van escotar el dofí que estava barallant amb el tauró van anar.

La família li va dir que no es fiqués amb l'Edu perquè tenia molt caràcter, així que la cosa es va solucionar i no va tornar pel Mar Mediterrani mai més.

El pingüí i la seva vergonya.

Hi havia una vegada un pingüí molt vergonyós que no sabia nedar.

Un dia la seva mare li va comentar que el va apuntar a natació.

Passats uns dies la seva mare el va portar a la primera classe de natació, ell era el més gran de tots els demés pingüïns, per aquesta raó tots els anaven darrere seu.

A la segona lliçó els estaven ensenyant crol, i el pingüí com era tan vergonyós no li va preguntar al mestre com es feia, perquè no ho havia entès.

Però al final una de les seves companyes es va adonar que no havia entès re de re, llavors va decidir explicar-li com s'havia de fer, i van acabar sent amics.

I per això hem de saber dir-li adéu a la vergonya i poder fer tot el que ens senti bé.

L'arbre d'una sola flor.

Hi havia una vegada un noi que es deia Rubén. Un dia estava passejant amb la seva amiga pel parc de Can Mulà quan va decidir entrar a la biblioteca a passar una estona.

Només entrar va començar a jugar, a parlar molt alt, a menjar laminadures i a llençar papers pel terra.

- Senyor, aquí no es pot menjar, ni parlar alt. - va dir la bibliotecària. La bibliotecària era una senyora amb aspecte misteriós, morena i somrient. Es deia Lucia.

- Perquè? - va preguntar en Rubén, encara que ho sabia i només volia provocar.

- Això només ho entendràs si trobes l'arbre d'una sola flor - Li va respondre la bibliotecària, que tenia molta experiència en brétols, potser perquè havia treballat a

Mollet molts anys.

Quan al Rubén li van fer fora es va quedar rumiant però es va posar a investigar.

Al dia següent, quan es va aixecar va començar a cercar a Internet: L'arbre amb una sola flor estava a Gallecs!

Aquell dia no va anar al Sant Jordi. Va cridar al Samuel i van fer campana per a buscar l'arbre.

Després d'estar tot el dia buscant i quan ja es feia de nit, el van trobar. Era un arbre enorme que havia nascut enmig de la riera. El seu tronc estava dins del llit del riu.

Era un arbre enorme, molt bonic, amb unes fulles molt verdes, però només tenia una flor groga i petitona.

Així que en Rubén va decidir que en tingués més flors, i per això en tindria cura sempre d'aquest arbre.

Després d'un any era l'arbre més florit de Gallecs.

Va tornar a la biblioteca de Can Mulà i li va dir a la bibliotecària:

- He trobat l'arbre d'una sola flor, però ara és l'arbre més florit.

- Felicitats pel teu treball, Rubén. Has demostrat que pots ser una persona responsable.

En Rubén es va tornar a la seva casa molt feliç, el no sabia que amb el temps seria un escriptor famós i que la bibliotecària guardaria els seus llibres.

L'amant de la vaca.

Fa temps, molt i molt de temps, hi havia una vaca que era molt seductora.

Tenia milers d'amants, milions d'amants.

Un dia la vaca es va cansar i se'n va anar a la ciutat, perquè no la molestessin, però no va funcionar. Ho va intentar tot però no va funcionar i es va amagar a tot arreu; als restaurants, tendes, i fins i tot es va atrevir a amagar-se a una escola, disfressant-se de professor.

Però la van descobrir als dos segons i tots els alumnes reien fins a ofegar-se...

Si s'amagava a les botigues quan la descobrien la volien matar per vendre la seva carn.

Per sort, sempre li donava temps a sortir corrents.

A la ciutat ja la coneixien i totes les persones la miraven estranyades i pensaven:

- De qui serà aquesta vaca? on serà el seu amo?

Es va cansar i va tornar al camp, que òbviament era millor que la ciutat.

Un bon dia va arribar a un camp i va veure un toro, es va acostar i...

NO ERA UN ADMIRADOR !!!

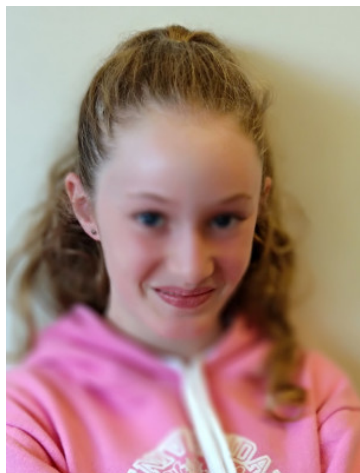
El toro li va explicar, que ell també tenia moltes admiradores i sempre li estaven al damunt i per això havia decidit marxar.

- A MI EM PASSA EL MATEIX! va dir la vaca tot il·lusionada.

Aleshores es van anar coneixent poc a poc i al final van decidir casar-se.

I és que els guapos tenim la vida molt difícil....

L'aula de la vergonya.

A la meua classe tots els meus alumnes son molt vergonyosos, no parlen, i si parlen és molt fluixet, es posen vermells i no és comuniquen amb els professors.

Per cert, sóc l'Edu, el tutor dels nens i nenes de 6èA. Sóc una persona exigent però amb molta educació.

- Bon dia, avui jugarem a un joc que es diu vergonya fora i que és tracta d'escriure deu preguntes i per parelles les respondreu.

- Algun dubte? - vaig dir.

- Ningú va dir res.

L'Ainara i el Pablo, que eren els més vergonyosos de tota la classe, es van posar en parella i van començar a fer-se preguntes.

- On vas néixer? va preguntar la Ainara.

- A l'hospital de Barcelona. - I tu? va dir el Pablo...

Al principi els hi costava bastant, pero amb el temps tenien cada vegada menys vergonya i començaven a comunicarse entre ells, però no amb els professors.

Vaig parlar amb els altres professors i vam decidir que també ho farien amb els professors però d'altra manera:

No seria per parelles, per ordre de llista cadascú faria una pregunta i els professors les contestarien. Al principi, com els professors no els escoltaven, van pensar que no serviria per molt, però poc a poc cada vegada els feien més cas, fins que van entendre que, sense adonar-se, ja havien solucionat el problema i xerraven amb tothom.

La serp que pujava als avions.

Hi havia una vegada un serp que volia pujar a un avió però no li deixaven entrar. La serp va pensar un pla. El pla consistia en ficar-se a la maleta d'un senyor despistat després de que aquest passés el control de seguretat. Es va dir: "aquest pla és perfecte"

La serp ho va intentar, però al entrar a l'aeroport va fer por a les persones i la van treure.

Però la segona vegada que ho va intentar ho va fer perfecte. La serp va colar-se a l'aeroport en un avió que anava cap a Xina...

La serp s'havia ficat a la maleta de una nena que es

deia Nicole. Però Nicole era una veritable adicta a la lectura. Va buscar un llibre...i què va trobar?

- Ahhgg que és això? Sembla un cinturó vell.
- Escotta, una mica de respecte..... - li va respondre la serp que era molt orgullosa.

Es una pena perquè és l'únic país que mengen serps i se la van cruspir amb patates. Per cert, amb la pell van fabricar unes boniques sabates de taló.

El cor que no sentia l'amistat.

En un poble molt llunyà hi havia un nen que no tenia amics. Perquè el seu cor no sentia l'amistat. Aquest nen es deia Joel.

Un dia, a la seva escola, va vindre un noi nou, que es deia Miquel.

Aquest noi era molt simpàtic i tenia molts amics.

El primer dia ja es va fer amic de quasi tota la classe.

Però volia intentar fer-se amic d'en Joel i no ho va aconseguir . El dia següent era l'aniversari d'en Joel , ningú ho sabia. Però en Miquel ho va saber , perquè va buscar als pares d'en Joel i els va preguntar molt educadament:

- Sou els pares d'en Joel ?

- Sí, que ho som.

- Us voldria preguntar, quin dia es el dia d'aniversari d'en Joel ? Ho pregunto perquè em vull fer amic seu.

Els pares d'en Joel van pensar una estona, però s'ho van dir perquè volien que el seu fill tingués un amic.

En Miquel li va fer una festa d'aniversari i li va agradar molt al Joel.

Des d'aquell moment es van fer amics.

El cor amb dubtes

Hi havia un noi que estava enamorat d'una noia, i una noia del noi. Però els seus cors deien un altre cosa.

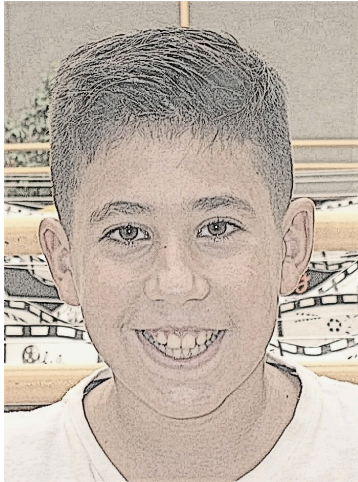
El noi un dia es va cansar d'esperar tant del seu amor secret i s'ho va dir a la noia. La noia volia dir que sí, però com que el seu cor estava en dubtes no podia decidir-se.

El cor deia una cosa i la noia un altre, és com si estiguessin en combat. Al final la noia li volia dir que sí, i llavors el cor li batejava fort i content, però també sentia com un cop de puny al pit.

Finalment la noia i el seu cor es van posar d'acord i va poder ser feliç amb el noi.

Ainara Acedo

La serp vegetariana.

Hi havia una vegada una serp que es deia Marcus Level, i vivia a Oliana a un poble de l'Alt Urgell (Catalunya) en una granja on feia molt fred.

Un dia es va trobar un ratolí que menjava palla i se'l va menjar. Tots els animals tenien por d'ella. Un cop va començar a fer la digestió va començar a posar-se vermella i es trobava molt i molt malament, perquè el ratolí tenia una malaltia molt greu.

Des d'aquell dia ja no va tornar a menjar mai més carn i de cop i volta es va tornar vegetariana. I va pensar que d'aquesta manera podria tenir més amics.

Els animals de la granja, que sempre l'havien evitat perquè els hi feia por, estaven molt sorpresos pel canvi. La serp els havia explicat que ara només menjaria plantes, verdures i que volia jugar amb ells.

A partir d'aquell dia tot va canviar, la serp va començar a tenir molts amics i mai més va haver de buscar un refugi on viure, tots els animals van decidir que viuria amb ells a la granja.

Marc Esteve.

La formiga insegura.

Hi havia una vegada, en un bosc de Gallecs, una formiga negra com el carbó que es deia Nébula i era tan insegura que vivia amagada a casa seva i mai s'atrevia a parlar amb ningú.

Un dia, totes les formigues van fer una reunió i van decidir que es mudarien a l'escola Sant Jordi.

La formiga va veure a molta gent amb les maletes però per la inseguretat que tenia no es va atrevir a parlar amb ningú i es va quedar sola a Gallecs.

Aquella nit després de tenir moltes inquietuds, no sabia si anar a buscar a les altres o no, es va decidir i finalment va sortir. Va trucar a la porta:

- Hola, bona nit, que em deixeu que em quedi amb vosaltres?

Ningú van respondre i aleshores va marxar cap a casa molt trista i sola. De camí a es va trobar amb una formiga anomenada Maria que tornava al poblat per assegurar-se de que no quedava ningú. En veure-la tan trista li va preguntar què feia allà sola, que havia de ser amb les altres companyes formigues.

La Nébula molt amoïnada li va dir que no havia anat perquè li feia molta vergonya que les altres no volguessin estar amb ella, perquè era molt tímida i insegura.

La Maria la va abraçar i li va dir que sempre seria ben acollida ja que en el poblat el més important era ajudar-se entre totes, que eren una família. La Nébula es va posar molt contenta i juntament amb la formiga Maria van tornar cap al nou poblat, l'escola Sant Jordi. Allà va ser rebuda amb molta alegria per part de les seves companyes.

Després de dos setmanes la Nébula havia fet moltes amigues i quan reflexionava, s'adonava que havia estat molt estúpida per haver tingut tanta por i inseguretat.

La Tortuga que jugava al Fortnite.

Hi havia una vegada, una tortuga tranquil·la que vivia a la classe de sisè A.

Era molt divertida i juganera i ella tenia un problema: no li agradaven gens els videojocs i es sentia rara amb els nens de la seva classe que només parlaven d'un tema: el Fortnite .

Un matí, el tutor va marxar i tota la classe es va posar a jugar amb els telèfons mòbils que tenien amagats a la motxilla, i van convidar a la tortuga. Ella encara que se sentia molt confosa va accedir. Es va viciar molt i després d'això, tan sols pensava en jugar. La tortuga tenia un problema, era més lenta que tots els altres i la guanyaven a totes les partides.

Estava molt obsessionada, per això una nit es va aixecar del llit a les tres trenta-tres de la matinada i va anar al carro dels ordinadors de l'aula per a jugar al Fortnite. Quan va començar la seva partida va fer 19 kills.

La tortuga es va viciar encara més, jugava cada nit un munt d'hores, els set dies de la setmana, amb diferents ordinadors a la vegada i deixava sense bateria a tothom.

Els nens estaven cansats de no tenir bateria, no podien treballar a classe. Un nen, amant de les ciències naturals, el Pablo, volia saber que passava.

Així que un dia

es va amagar a l'aula a l'hora de sortida i va esperar.

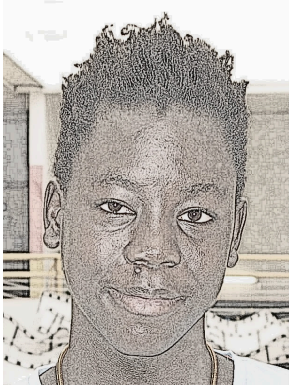
Quan la tortuga ja no va escoltar soroll de nens a l'escola es va aixecar molt ràpid. En Pablo estava mort de son, llavors la va veure.

El Pablo es va empipar molt, va interrompre la partida de la tortuga i l'endemà va explicar tot al professor.

L'escola va decidir posar el cas en mans de l'Alicia i la Judith, mestres d'Educació Especial. Llavors la tortuga va prometre que només jugaria a Fortnite els caps de setmana.

Pol.

Un peix que viatja a Londres.

Hi havia vegada un peix que volia viatjar a Londres, però tenia un problema, li feia por de viatjar sol per si l'atacaven taurons.

Doncs el peix va pensar que buscaria un company per no viatjar sol. El va acompanyar un peix amic. Junts van començar a viatjar cap a Londres fins que un tauró els va començar a perseguir.

Per sort van trobar una roca molt gran i es van amagar una bona estona, fins que el tauró va marxar.

El peix i el seu amic van continuar el viatge fins que van arribar al seu destí.

La terra té un dubte.

Un dia la Terra va tenir un dubte, no sabia si els seus habitants estaven bé o malament. Va estar tot el dia buscant una forma de comprovar-ho.

Va trobar-se amb la seva amiga la Lluna que li va dir:

- No et preocupis, jo que els puc veure des de la distància, crec que estan prou bé. De fet, cada vegada hi ha més humans, això vol dir que estan en bones condicions.

Però la Terra estava encara preocupada, no podia veure els seus habitants i tenia el pressentiment de que alguna cosa no anava bé.

Un dia es van trobar un altra vegada amb la Lluna que li va dir:

- Et donaré un consell, per què no tanques els ulls? Així podràs sentir millor als seus habitants, sentires les seves converses, els seus passos, si es troben bé o estan malalts....

La Terra va comprovar que la Lluna tenia raó, i es va posar molt contenta. Des d'aquell moment, sentia tot el que estaven fent tots els homes i les noies del món.

El núvol que feia por.

Un diumenge a la tarda el fill de l'Adam i la Vanessa, en James, volia sortir de casa a jugar amb els seus amics.

Quan va sortir es va trobar amb tots els seus amics que l'esperaven per comunicar-li una mala notícia. Un dels amics va assenyalar al cel, en James va quedar petrificat i tot seguit va caure al terra fent que els seus amics quedessin bocabadats per l'efecte del maleït núvol que li

havia provocat una reacció inexplicable.

Els seus amics pensaven una solució per fer fora el núvol i despertar en James. El millor amic d'en James es va posar molt trist i va començar a plorar, i plorar.

Els altres van provar de tranquil·litzar-lo però el nen no podia deixar de pensar en James i de cop i volta va cridar desconsolat.

- Jaaaames!!!

De sobte el núvol va desaparèixer i en James va tornar a la consciència i el seu amic, entre llàgrimes, va anar fer-li la abraçada més forta del món. Aquell dia ningú l'oblidarà.

El dofí vergonyós.

Hi havia una vegada, en un zoològic on hi havia tot tipus d'animals, uns dofins, i un d'aquells dofins tenia molta vergonya.

Aquell dofí era molt tímid, però també era molt llest. Quan estava sol feia moltes acrobàcies, en canvi quan hi havia públic li feia molta vergonya.

Però li passava que quan en aquell públic hi havia molts nens petits se li anava una mica.

També patia molta vergonya quan havia d'ensenyar-li les seves acrobàcies al seu entrenador i quan li passava això es posava a plorar.

Sentia que no sabia fer res.

Després de uns quants mesos, el dofí va perdre la vergonya. La seva àvia, li va dir " Has de perdre la vergonya perquè no et serveix de res".

Ell ho va entendre. Els seus amics li van felicitar i mai més va tenir vergonya.